

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

© Министерство на правосъдието на Република България, mjs.bg. Разрешението за повторно публикуване на този неофициален превод е предоставено единствено за целите на включването му в базата данни HUDOC на ЕСПЧ.

© Ministry of Justice of the Republic of Bulgaria, mjs.bg. Permission to re-publish this non-official translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

ПЕТО ОТДЕЛЕНИЕ

СПАСОВ срещу БЪЛГАРИЯ

(жалба № 51796/99)

РЕШЕНИЕ

СТРАСБУРГ

16 ноември 2006г.

ОКОНЧАТЕЛНО

16/02/2007

Решението става окончателно при обстоятелствата по член 44, § 2 на Конвенцията. Може да бъде предмет на редакторска преработка

По делото на Спасов срещу България,

Европейският съд по правата на човека (Пето отделение), на заседание в състав:

Г-н П. ЛОРЕНЦЕН, *Председател*,

г-жа С. БОТУШАРОВА,

г-н К. ЮНГВИРТ,

г-н В. БУТКЕВИЧ,

г-жа М. ЦАЦА-НИКОЛОВСКА,

г-н Р. МАРУСТ,

г-н М. ВИЛИГЕР, *съдии*,

и г-жа К. УЕСТЕРДИК, *секретар на отделението*,

След като се оттегли на заседание на 23 октомври 2006г.,

Предоставя следното решение, постановено на горепосочената дата:

ПРОЦЕДУРА

1. Делото е образувано по жалба (№. 51796/99) срещу Република България, заведена на основание на член 34 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи (“Конвенцията”) от г-н Веселин Петров Спасов, български гражданин, роден през 1969 и живущ в Пловдив (“жалбоподател”) на 17 юни 1999г.

2. Жалбоподателят беше представляван от г-н Д. Маринов, адвокат, практикуващ в Пловдив.

3. Българското правителство (“Правителството”) беше представлявано от своя агент г-жа М. Коцева от Министерство на правосъдието.

4. Жалбоподателят твърди, че задържането му било прекомерно продължително и необосновано. В допълнение, той претендира, че вътрешните съдилища не са разгледали ефективно обжалванията му срещу задържането и че не са отчели всички фактори, релевантни към законността на неговото задържане.

5. С решение от 29 септември 2005г. Съдът обяви жалбата за частично допустима.

6. Жалбоподателят, а не Правителството, представи допълнително писмено становище по същество (Правило 59 § 1).

ФАКТИТЕ

I. ОБСТОЯТЕЛСТВА ПО ДЕЛОТО

A. Наказателно производство

1. Предварително следствие

7. На 5 февруари 1997г. в село Марково е извършено убийство. Още същия ден е открито предварително следствие срещу неизвестен извършител.

8. На 23 юли 1997г. е арестувано друго лице, г-н К., по обвинения, които не са свързани с това. По-късно той прави признания, че е извършил убийството на 5 февруари 1997г. и че е застрелял жертвата, но твърди, че е бил подстрекаван да го направи от жалбоподателя.

9. На 6 август 1997г. полицията претърсва дома на жалбоподателя.

10. Жалбоподателят е разпитан като свидетел на 8 август 1997г. Той признава, че е бил там по време на убийството, но отрича да е подстрекавал г-н К. и твърди, че е избягал, защото се е опасявал, че също може да бъде убит.

11. На 11 август 1997г. г-н К. е обвинен за убийството от 5 февруари 1997г. и за незаконно притежание на огнестрелни оръжия.

12. Г-н К. дава подробни показания пред следствието в присъствието на адвоката му и твърди, *inter alia*, че именно жалбоподателят, който познавал жертвата, я е посочил като възможна мишена за грабеж и е настоял да го застрелят, за да избегнат последващо разпознаване.

13. На 15 октомври 1997г. жалбоподателят е арестуван, задържан под стража и обвинен в съучастие в убийството с користо намерение и за подстрекаване на г-н К. да извърши престъплението.

14. През цялото наказателно производство жалбоподателят е представяван от адвокат. Той поддържа твърдението си, че е невинен, оспорва версията на събитията, представена от г-н К. и твърди, че единствено последният е отговорен за убийството.

15. На неконкретизирана дата е внесен обвинителен акт срещу жалбоподателя за съучастие в убийството от 5 февруари 1997г. с користна умисъл.

2. Първото изслушване по делото

16. Пред Пловдивски окръжен съд са проведени три заседания между 4 февруари 1998г. и 28 септември 1998г. На последната дата съдът връща делото на етап следствие, тъй като констатира, че престъплението трябва да се преквалифицира като грабеж, съпроводен

с убийство, което изисквало извършването на допълнителни следствени процедури. Впоследствие, такива не са извършени.

17. На 28 декември 1998 г. обвиненията срещу жалбоподателя били изменени и на 5 януари 1999г. срещу него и г-н К. бил внесен преработен обвинителен акт за опит за грабеж, придружен с убийство.

3. Второ изслушване на делото

18. Пред Пловдивски окръжен съд са проведени седем заседания между 22 март 1999г. и 1 февруари 2000г.

19. В решение от 1 февруари 2000г. Пловдивски окръжен съд признава жалбоподателя и другия обвиняем за виновни в опит за грабеж, придружен с убийство, осъжда всеки от тях на седемнадесет години затвор и им разпорежда да заплатят обезщетение на семейството на жертвата.

20. След жалба от жалбоподателя, на 13 юни 2000г. Пловдивски апелативен съд отменя решението на по-нисшото съдилище и по причини, неуказани от страните, връща делото на етап следствие.

21. На 26 октомври 2000г. е внесен преработен обвинителен акт срещу жалбоподателя и г-н К. за опит за грабеж с употреба на сила, което довело до убийство.

4. Трето изслушване на делото

22. Пловдивски окръжен съд започва ново изслушване на делото на 13 февруари 2001г. и провежда общо пет заседания до 9 юли 2001г. Семейството на жертвата се присъединява към производството като частни ищци на 1 март 2001г.

23. В решение от 9 юли 2001г. Пловдивски окръжен съд признава жалбоподателя за виновен в съучастие в опита за грабеж, довел до убийство, и го осъжда на седемнадесет години затвор. Г-н К. също е признат за виновен за незаконно притежание на огнестрелно оръжие и е осъден на петнадесет години и шест месеца затвор. Също така им е разпоредено да заплатят обезщетение на семейството на жертвата.

24. На 6 август 2001г. жалбоподателят обжалва решението на Пловдивски окръжен съд. Г-н К. не обжалва това решение.

25. В решение от 4 януари 2002г. Пловдивски апелативен съд потвърждава решението на по-нисшото съдилище, но намалява присъдата на жалбоподателя на петнадесет години и шест месеца затвор.

26. На 29 януари 2002г. жалбоподателят подава касационна жалба.

27. В окончателно решение от 14 май 2002г. Върховният касационен съд потвърждава решенията на по-нисшите съдилища.

В. Задържане на жалбоподателя под стража и неговите обжалвания срещу него

28. На 15 октомври 1997г. жалбоподателят е арестуван и задържан под стража по заповед на следовател, която е потвърдена от прокурор по-късно същия ден.

29. Страните не предоставят подробности за първата година и половина от задържането на жалбоподателя.

30. На 15 април 1999г. жалбоподателят обжалва задържането си, като претендира, *inter alia*, че то вече не е оправдано. Жалбоподателят поддържа становището, че нямало опасност той да се укрие и твърди, че ако е имал такова намерение той е щял да го направи, защото е имал достатъчно информация, че властите активно разследват убийството. Предполага се, че той е имал достатъчно време да се укрие, ако е имал такова намерение, между времето на ареста на г-н К., претърсването на дома му на 6 август 1997г. и неговия арест на 15 октомври 1997г. Отделно, жалбоподателят поддържа становището, че няма опасност да препятства следствието или да извърши друго престъпление.

31. Обжалването е насрочено за разглеждане от Пловдивски окръжен съд на 3 май 1999г., но жалбоподателят оттегля жалбата си при започване на заседанието този ден, вероятно, за да забави наказателното производство, в което е насрочено заседание за 14 май 1999г.

32. На 20 май 1999г. жалбоподателят подава нова жалба срещу задържането, като цитира основания, подобни на онези в предходната му жалба. На 31 май 1999г. бащата на жалбоподателя умира и той информира съда на 1 юни 1999г. за допълнителни обстоятелства, които да се разгледат, когато се преценяват основанията на неговата жалба. За 6 юни 1999г. е насрочено заседание, но тогава е отложено за 8 юни 1999г. Жалбоподателят твърди, което Правителството не опровергава, че съдилищата не са се произнесли по неговата жалба.

33. На 15 юли 1999г. жалбоподателят подава нова жалба срещу задържането му, в която повтаря предишните си аргументи и се оплаква от нарушение на член 5 §§ 3 и 4 от Конвенцията. Датата на заседанието е определена за 22 юли 1999г. Жалбоподателят твърди, което Правителството не отхвърля, че съдилищата не са се произнесли по неговата жалба.

34. На 1 февруари 2000г. жалбоподателят е осъден и е произнесена присъда за лишаване от свобода. След обжалване от жалбоподателя, решението е отменено на 13 юни 2000г. и делото е върнато на етап следствие. Новото разглеждане на делото започнало на 13 февруари 2001г.

35. На 18 април 2001г. жалбоподателят подава нова жалба срещу задържането на основания подобни на онези в неговата жалба от 15 юли 1999г.

36. На 25 април 2001г. Пловдивски окръжен съд отхвърля жалбата на неконкретизирани основания.

37. На 2 май 2001г. жалбоподателят обжалва решението пред Пловдивски апелативен съд. Той твърди, *inter alia*, че не би могло повече да съществува опасност, че той да може да се укрие, да извърши друго престъпление или да препятства следствието.

38. На неконкретизирана дата Пловдивски апелативен съд отхвърля жалбата на жалбоподателя. Жалбоподателят твърди, което Правителството не оспорва, че съдът се е позовал на сериозността на престъпленията, в които е обвинен, за да оправдае продълженото задържане.

39. На 9 юли 2001 жалбоподателят е осъден и е произнесена присъда за лишаване от свобода. Присъдата е потвърдена при обжалване и става окончателна на 14 май 2002г.

40. Правителството не предоставя копия от релевантните документи относно жалбите на жалбоподателя.

II. РЕЛЕВАНТНО ВЪТРЕШНО ПРАВО И ПРАКТИКА

A. Основания за задържане

41. Релевантните разпоредби на Наказателно - процесуалния кодекс ("НПК") и практиката на българските съдилища преди 1 януари 2000г. са обобщени в решенията на Съда по няколко подобни дела (виж, след другите, *Николова срещу България* [GC], № 31195/96, §§ 25-36, ЕСПЧ 1999-II; *Илийков срещу България*, №. 33977/96, §§ 55-59, 26 юли 2001г.; и *Янков срещу България*, №. 39084/97, §§ 79-88, ЕСПЧ 2003-XII (извадки)).

42. От 1 януари 2000г. правният режим на задържане според НПК е изменен с цел да се гарантира съответствие с Конвенцията (ТР 1-02 Върховен касационен съд). Влезлите в сила изменения и появилата се в резултат практика в българските съдилища са обобщени в решенията на Съда по делата на *Добрев срещу България* (№. 55389/00, §§ 32-35, 10 август 2006г.) и *Йорданов срещу България* (№. 56856/00, §§ 21-24, 10 август 2006г.).

B. Обхват на съдебния контрол на досъдебното задържане

43. Въз основа на релевантното право преди 1 януари 2000г., когато се произнасят по жалби срещу досъдебно задържане на лице, обвинено

в извършването на “сериозно” престъпление, вътрешните съдилища по принцип не вземали предвид факти и аргументи относно наличието или отсъствието на опасност обвиняемият да се укрие или да извърши друго престъпление и заявявали, че всяко лице, обвинено в извършването на сериозно престъпление трябва да бъде задържано под стража освен, ако извънредни обстоятелства не диктуват друго (виж решения на вътрешните власти, цитирани от Съда по делата на *Николова* и *Илийков*, и двете цитирани по-горе, и *Запрянов срещу България*, № 41171/98, 30 септември 2004г.).

44. През юни 2002г., тълкувайки изменените разпоредби за досъдебното задържане, Върховният касационен съд излага, че когато се разглежда жалба срещу досъдебно задържане, задачата на съдилищата е не само да удостоверят дали първоначалното решение за задържане под стража е било законно, но също така да установят дали продължилото задържане все още е законно и основателно. В такива производства съдилищата трябва да разгледат всички налични доказателства по всички аспекти, включително размера на гаранцията, в зависимост от случая (ТР 1-02 Върховен касационен съд).

ПРАВОТО

I. ТВЪРДЯНО НАРУШЕНИЕ НА ЧЛЕН 5 § 3 ОТ КОНВЕНЦИЯТА

45. Жалбоподателят се жалва, че задържането му е било прекомерно продължително и неоснователно.

Релевантната част на член 5 § 3 от Конвенцията гласи следното:

“Всеки арестуван или лишен от свобода в съответствие с разпоредбите на т. 1(с) на този член трябва, и има право на гледане на неговото дело в разумен срок или на освобождаване преди гледането на неговото дело в съда. Освобождаването може да бъде обусловено от даването на гаранции за явяване в съда”

46. Правителството поддържа становището, че основанията за продълженото задържане на жалбоподателя били достатъчни и релевантни и че производството не се е бавило неразумно.

47. Те също така представят становището, че следствените органи и, впоследствие, съдилищата са взели пред вид наличието на изискуемите фактически основания за налагане и продължаване на задържането на жалбоподателя. В частност, наличието на достатъчни доказателства, че той е извършил престъплението и липсата на предпоставки, изключващи вероятността, че той може да се укрие, да извърши друго престъпление или да препятства разследването.

48. Накрая, Правителството поддържа становището, че по всяко време съдебните власти са разглеждали всички релевантни обстоятелства, като са зачитали презумпцията за невинност по отношение на жалбоподателя и твърдят, че изключително тежкото престъпление, в което е обвинен също трябва да се вземе под внимание.

49. Жалбоподателят отговорил, че властите никога не са разглеждали внимателно въпроса дали е имало действителна опасност той да се укрие, да извърши ново престъпление или да препятства следствието. Той също така е на мнение, че периодът на задържане бил прекомерен с оглед на неоснователните забави в производството, причинени от властите.

50. Съдът отбелязва, че жалбоподателят е арестуван на 15 октомври 1997г. и е задържан под стража до 1 февруари 2000г., когато Пловдивски окръжен съд го осъжда на седемнадесет години затвор (виж параграфи 13, 19, 28 и 34 по-горе). Първият период от задържането продължава две години, три месеца и осемнадесет дни.

51. От 1 февруари 2000г. до 13 юни 2000г. (виж параграфи 19, 20 и 34 по-горе) лишаването на жалбоподателя от свобода е било основано на член 5 § 1 (а) от Конвенцията като “законно задържане на лице след осъдителна присъда от компетентен съд” и поради това не може да се вземе под внимание за целите на член 5 § 3 от Конвенцията, една разпоредба, която касае единствено продължителността на задържането по смисъла на член 5 § 1 (с) от Конвенцията (виж, например, *B. v. Austria*, решение от 28 март 1990г., серия А № 175, стр. 14, § 36 и *Илиев срещу България*, № 48870/99, § 36, 22 декември 2004г.).

52. Обаче, на 13 юни 2000г. Пловдивски апелативен съд отменя решението на по-нисшия съд и връща делото на етап следствие (виж параграфи 20 и 34 по-горе). След тази дата жалбоподателят отново е лишен от свобода по член 5 § 1 (с) от Конвенцията. Вторият период на задържане под стража, продължил до 9 юли 2001г., когато жалбоподателят е признат за виновен за втори път от Пловдивски окръжен съд (виж параграфи 23 и 39 по-горе), което е още една година и двадесет и шест дни.

53. С оглед на гореизложеното, Съдът приема, че цялата продължителност на задържането на жалбоподателя под стража, която попада под член 5 § 1 (с) от Конвенцията и която поради това следва да се вземе предвид за целите на член 5 § 3 от Конвенцията била три години, четири месеца и четиринадесет дни.

54. По отношение на основателността на продължилото задържане на жалбоподателя под стража, Съдът забелязва, че след ареста на жалбоподателя на 15 октомври 1997г. властите не се счели за задължени да преоценят необходимостта да продължат задържането

му и да го оправдаят въз основа на конкретни факти и доказателства за възможна опасност той да се укрие, да извърши друго престъпление или да препятства следствието. Следователно, изглежда, че властите са приложили грешния подход, според който задържане под стража се налага и запазва автоматично, когато обвиненията са за сериозно престъпление, без анализ *in concreto*, какво прави това оплакване подобно на онези по предишни дела срещу България, при които са констатирани нарушения (виж, например, *Илийков*, цитиран по-горе, §§ 67-87 и *Шишков срещу България*, №. 38822/97, §§ 57-67, ECHR 2003-I).

55. В допълнение, Съдът отбелязва, че в наказателното производство е имало забави, дължащи се на властите, които са допринесли за прекомерната продължителност на задържането на жалбоподателя. По-специално, делото е връщано два пъти на етап следствие от съдилищата поради неправилна правна класификация на деянията на обвиняемите и за изменение на обвиненията и обвинителните актове срещу тях (виж параграфи 16- 21 по-горе).

56. С оглед на гореизложеното Съдът, констатира, че е нарушено правото на жалбоподателя на гледане в разумен срок или на освобождаване преди гледането на неговото дело в съда, поради прекомерната продължителност на и липсата на основание за продължителното задържане на жалбоподателя под стража за период от почти три години и пет месеца. Следователно, налице е нарушение на член 5 § 3 от Конвенцията в това отношение.

II. ТВЪРДЯНО НАРУШЕНИЕ НА ЧЛЕН 5 § 4 ОТ КОНВЕНЦИЯТА

57. Жалбоподателят се жалва, че вътрешните съдилища не са разгледали всички фактори, отнасящи се за законосъобразността на неговото задържане. Той твърди, че вътрешните съдилища не разгледали жалбите му от 20 май и 15 юли 1999г. и че неговата жалба от 15 април 1999г. не била решена бързо, тъй като не била разгледана в продължение на повече от деветнадесет дни преди той да я оттегли на 3 май 1999г. Накрая, като се позовава на член 13 от Конвенцията, жалбоподателят се жалва, че той не е разполагал с ефикасно вътрешноправно средство за защита за неговите оплаквания по член 5 от Конвенцията.

Член 5 § 4 от Конвенцията предвижда:

“Всеки арестуван или лишен от свобода има право да обжалва законосъобразността на своето задържане в съда, който е задължен в кратък срок да се произнесе; в случай че задържането е неправомерно, съдът е длъжен да нареди незабавното освобождаване на задържаното лице.”

58. Правителството не представя отделни становища по това оплакване. В твърденията си по член 5 § 3 от Конвенцията, то излага,

че съдилищата са отчели наличието на изискуемите фактически основания за продължаване задържането на жалбоподателя. В частност, те твърдят, че наличието на достатъчни доказателства, че той е деецът на престъплението, липсата на предпоставки, изключващи вероятността, че той може да се укрие, да извърши друго престъпление или да препятства следствието са били взети под внимание.

59. Жалбоподателят повтаря оплакванията си и твърди, че съдилищата не са се произнесли ефективно по неговите жалби от 20 май 1999г., 1 юни 1999г., 15 юли 1999г. и 18 април 2001г. Съответно, той счел, че предвидената по член 5 § 4 от Конвенцията гаранция на правото на съдебен контрол върху законосъобразността на неговото продължително задържане била нарушена от непроизнасянето от вътрешните съдилища по въпросните жалби и незачитането на презумпцията на невинност.

60. Съдът отбелязва в началото, че жалбоподателят се жалва по член 13 от Конвенцията, че не е разполагал с ефикасно вътрешноправно средство за защита за оплакванията му по член 5 от Конвенцията. Той, обаче, констатира, че в контекста на повдигнатите оплаквания по този член, следва да се разбира, че те се отнасят за неспособността на жалбоподателя да оспори своето задържане по член 5 § 4 от Конвенцията. В допълнение, Съдът напомня, че член 5 § 4 предвижда *lex specialis* по отношение на по-общите изисквания на член 13 (виж при другите власти, *M.A. and M.M. v. France* (реш.), no. 39671/98, ЕСПЧ 1999 VIII). Съответно Съдът трябва да разгледа оплакванията на жалбоподателя по член 5 § 4 на Конвенцията.

61. Съдът повтаря, че задържаните или арестувани лица имат право на преглед във връзка с процедурните и материално-правни условия, които са от съществено значение за законосъобразността на тяхното лишаване от свобода по смисъла на Конвенцията. Това означава, че компетентният съд трябва да разгледа не само съответствието с процедурните изисквания, заложиени във вътрешното право, но също и разумността на подозрението дало основание за ареста и законността на преследваната от ареста и последвалото задържане цел (виж *Николова*, цитирана по-горе, § 58).

62. В настоящия случай, Съдът намира, че Правителството не е оспорило твърдението на жалбоподателя и не е предоставило доказателства, че жалбите му от 20 май и 15 юли 1999 са били разгледани от вътрешните съдилища, да оставим настрана на какви основания те са били отхвърлени (виж параграфи 32-33 по-горе).

63. Относно жалбата от 18 април 2001г., Съдът отбелязва, че правителството не е оспорило твърденията на жалбоподателя, че съдилищата основно са се позовавали на “сериозността” на повдигнатите обвинения, за да оправдаят неговото продължено задържане. Освен

това, то не представило копия от релевантните решения относно разглеждането на тази жалба (виж параграфи 35-38 по-горе).

64. Като взема предвид гореизложеното, Съдът констатира, че на жалбоподателя са отказани гаранциите, предвидени в член 5 § 4 от Конвенцията по отношение на ограничения обхват или липса на съдебен преглед на законосъобразността на неговото задържане под стража. Следователно, налице е нарушение на тази разпоредба в това отношение.

65. С оглед на тази констатация, съдът не намира за необходимо да разгледа дали всички съдебни прегледи в отговор на жалбите на жалбоподателя са били предоставени бързо (виж, *mutatis mutandis*, *Николова*, § 65, и *Илийков*, § 106, и двамата цитирани по-горе).

III. ПРИЛОЖЕНИЕ НА ЧЛЕН 41 ОТ КОНВЕНЦИЯТА

66. Член 41 от Конвенцията предвижда:

“Ако Съдът установи, че е имало нарушение на Конвенцията или на протоколите към нея и ако вътрешното право на съответната Високодоговаряща страна допуска само частично обезщетение. Съдът, ако е необходимо, постановява предоставянето на справедливо обезщетение на потърпевщата страна.”

А. Вреди

67. Жалбоподателят претендира 4,000 евро (EUR) за неимуществени вреди. Той претендира, че е изпитал страдание за това, че неоснователно е бил лишен от своята свобода за значителен период от време и без възможността ефективно да оспори задържането си в съд.

68. Правителството не представи коментари за претенциите на жалбоподателя за неимуществени вреди.

69. Съдът, като отбелязва своята констатация на нарушение на член 5 §§ 3 и 4 от Конвенцията (виж параграфи 56 и 64 по-горе) и като решава по справедливост, присъжда на жалбоподателя EUR 1,500 за неимуществени вреди, плюс всеки един данък или такса, евентуални дължими върху тази сума.

В. Разходи и разноси

70. Жалбоподателят претендира за EUR 3,600 за правна работа от неговия адвокат пред вътрешните съдилища. Жалбоподателят също така иска EUR 3,800 за 76 часа правна работа от адвоката му пред Съда при часова ставка от EUR 50, които включват преводи и други неконкретизирани разходи. Така общата претендирана сума е EUR 7,400.

71. Правителството не представи коментари по претенциите на жалбоподателя за разходи и разноски.

72. Съдът повтаря, че според неговата съдебна практика, един жалбоподател има право на възстановяване на неговите разходи и разноски само доколкото е доказано, че те са направени фактически и по необходимост и че са в разумен размер. В настоящия случай, той отбелязва, че жалбоподателят не е представил споразумение за адвокатски хонорар или одобрен график за извършената правна работа пред вътрешните съдилища и пред Съда. В допълнение, той не е представил фактури или разписки за пощенски и други разходи. Все пак, като взема под внимание всички релевантни фактори и като отбелязва, че на жалбоподателя е платена правна помощ от Съвета на Европа в размер на EUR 701, Съдът намира за уместно да присъди сумата от EUR 500 за разходи и разноски, плюс всеки един данък или такса, евентуално дължими върху тази сума.

С. Лихва за просрочване

73. Съдът намира за уместно, лихвата за просрочване да е базирана на пределната лихва по заеми на Централната европейска банка, към които следва да се добавят три процентни пункта.

КАТО ВЗЕ ПРЕДВИД ГОРЕПОСОЧЕНИТЕ СЪОБРАЖЕНИЯ, СЪДЪТ ЕДИНОДУШНО

1. *Установява* нарушение на член 5 § 3 от Конвенцията за прекомерната продължителност на и липсата на основание за продължителното задържане на жалбоподателя под стража;
2. *Установява* нарушение на член 5 § 4 от Конвенцията за ограничения обхват или липсата на съдебен преглед на законността на задържането под стража на жалбоподателя;
3. *Отсъжда*
 - (а) че Ответната държава следва да заплати на жалбоподателя в тримесечен срок от датата на влизане на решението в сила, съгласно член 44, § 2 от Конвенцията, следните суми, които се конвертират в български лева по фиксинга към деня на разплащането:
 - (i) EUR 1,500 (хиляда и петстотин евро) за неимуществени вреди;
 - (ii) EUR 500 (петстотин евро) за разходи и разноски;

- (iii) Евентуално дължимите данъци и такси върху посочените по-горе суми;
 - (b) от датата на изтичане на гореспоменатите три месеца до разплащането, ще се дължи проста лихва върху сумата при ниво, равно на пределната лихва по заеми на Европейската централна банка по време на просрочения период плюс три процентни пункта;
4. *Отхвърля* останалата част от претенцията на жалбоподателя за обезщетение по справедливост.

Изготвено на английски и известно писмено на 16 ноември 2006г. в съответствие с член 77 §§ 2 и 3 от Правилника на Съда.

Клаудия УЕСТЕРДИК
Секретар

Пеер ЛОРЕНЦЕН
Председател